

[Elgaard.]

hunde enigt folketing bag sig. Det forslag, som den højtærede boligminister nu har fremsat, bryder ikke nye veje; jeg kunne næsten sige, at det er en slags byggen oven på de etager, som allerede findes i den gældende bygge-lov.

Inden jeg går ind på nogle betragtninger vedrørende lovforslagets indhold, vil jeg gerne dvæle et øjeblik ved, hvad der er sagt fra regeringspartiets side under finanslovbehandlingen. Statsministeren bebudede i sin tale ved rigsdagens åbning, at der ville blive fremsat forslag til ændring i byggestøtteloven med udbygning af reglerne for huslejetilskud til familier med børn, udvidelse af huslejetilskudsordningerne o. s. v., og hos socialdemokratiets ordfører ved finanslovdebatten havde denne bebudelse øjensynligt vakt en begejstring, der måske yderligere var blevet opflammet ved, at man fra socialdemokratiets side for ikke så længe siden har udsendt en valgagitationstryksag, hvori man opsummerer den nuværende regerings velsignelsesrige virkninger på boligbyggeriets område. I denne valgagitationstryksag siger man, at der i 1947 blev opført 12 800 lejligheder, i 1948 20 400 og i 1949 21 500 lejligheder. Den omtalte tryksag hedder „Vi skal videre“. Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen gentog disse tal, og det ærede medlem kunne jo godt nævne dem, men han havde en eftersætning, der lød således: Skellet ligger altså ved regerings-skiftet. Det er en meget letsindig omgang med kendsgerningerne, det ærede medlem her gør sig skyldig i. Hvorfor blev der ikke bygget mere end 12 800 lejligheder i 1947? Det var ikke, forbi bygningshåndværkerne ikke var beskæftigede, for der var ingen arbejdsløshed på det tidspunkt. Nej, det var, fordi der, som det ærede medlem vil være vidende om, manglede adskillige materialer til et byggeri af en sådan udstrækning, som man gerne ville sætte i gang; det gjaldt både støbegods til byggeri, og det gjaldt også i høj grad træ. Derfor vil jeg mene, at det ærede medlem har begået en ikke helt korrekt handling ved ligesom at forsøge at bilde folk ind, at under det forrige ministerium kunne der ikke bygges for alvor, men nu bliver der bygget. Jeg henstiller til det ærede medlem i senere agitationstaler at bevæge sig mere på realiteternes og sandhedens grund.

Jeg vil endvidere gerne vedrørende det foreliggende lovforslag sige, at hvis den højtærede minister skal have dette forslag igennem på et lige så bredt grundlag, som den forrige minister, der havde med bolig-

sagen at gøre, fik sit forslag igennem på, tror jeg, det bliver nødvendigt, at vi gennemprøver næsten alle de punkter, på hvilke ministeren foreslår ændringer. Et meget omfattende spørgsmål er spørgsmålet om forøgelse af huslejetilskuddene og udvidelse af de kategorier af befolkningen, der kan komme ind under bestemmelserne om huslejetilskud. Jeg finder det i allerhøjeste grad kedeligt, for ikke at bruge et stærkere udtryk, at man under en socialdemokratisk regering mere og mere går i retning af at gøre en stor del af en lov, der udelukkende tager sigte på at fremme byggeriet, på at afskaffe bolignøden — og det er jo dens hovedopgave —, til social lovgivning. Jeg troede i øvrigt, at man fra den nuværende regerings side ville indrømme, at vi stort set på den sociale lovgivnings område havde nogenlunde tilfredsstillende forhold. Og der er jo også andre måder, hvorpå den nuværende regering har tænkt på den sociale lovgivning, derved at man i større og større udstrækning gør denne lov til en økonomisk hjælpeforanstaltning, en sammenblanding af ting, som i og for sig ikke vedkommer hinanden.

Endvidere foreslår den højtærede minister, at den ydelse, der skal betales af de givne statslån, skal nedsættes, og at man kan yde tilskud også til flytning af familier til bedre egnede lejligheder.

Ved siden af disse hovedbestemmelser i forslaget er der også foreslået en række supplerende bestemmelser.

Gennem hele den lange årrække, hvori lovgivningsmagten under den ene eller den anden form har ydet støtte til byggeriet — vi kan jo gå tilbage helt til statsboligfondens oprettelse —, har foranstaltninger vedrørende boligbyggeriet forsåvidt eksisteret også i perioder, hvori vi har haft et antal overskydende lejligheder. Det er ikke så mange år siden, der var overskydende lejligheder her i hovedstaden, og hvis man kan holde det tempo — altså de godt 20 000 lejligheder pr. år; som man ifølge de aflagte beretninger er oppe på nu —, må den højtærede boligminister kunne se, hvor mange år omtrent det vil vare, inden der er et tilfredsstillende antal lejligheder. Jeg ville bedømme det således, at med en periode af 3 år med et tilsvarende byggeri som det, vi har for tiden — og det skulle jo ikke blive ringere fremefter, hvis ikke der ude fra den store verden indtræffer andre generende begivenheder —, ville man være for ikke at sige 100 pct. dækket, så dog ude over det værste.